

*You look like a man,
I've see here before,
So tired and alone,
With your wasted allure
Leave me now,
Just leave me now,
Close the door*

Hope Is Gone - Moby

‘Het is vernederend, echt, vernederend’, schreeuwde Bente hem toe.

Robrecht zuchtte even. Ze heeft het weer es op haar heupen, dacht hij alleen maar. Hij kende haar nu al een paar maanden. Hij wist hoe ze kon zijn op dat soort momenten als ze het op haar heupen kreeg, onmogelijk was ze dan.

‘Het hoort er helaas allemaal bij’, zei hij kalmpjes terug tegen haar.

‘Maar toch vind ik het niks!’ Snauwde ze vanuit de keuken naar hem toe.

Hij haalde alleen maar even diep adem. Laat maar, was het enigste wat hij dacht. Hij wist dat dit de beste remedie was als ze weer haar ongenoegen de vrijenloop liet gaan ten aanzien van het auditeren naar een rol in een speelfilm. Het was altijd hetzelfde bij haar als het daar om ging.

‘Kutzooi, kutzooi!’ Hoorde hij haar opeens alleen maar krijsen van woede.

De onzekerheid om ook deze rol mis te lopen was bij haar dus weer erg groot.

Realiseerde hij zich. De regisseur van deze film kon ze nog van de toneelschool, wist hij. Ze had toen al geen goede band met hem en het leek wel alsof ze het nu pas begon te realiseren dat die slechte verstandsverhouding die ze toen al met hem had, haar nu parten begon te spelen.

‘Het is een smeerlap, altijd al geweest ook’, schreeuwde ze hem vanuit de keuken toe.

‘Waarom deed je dan toch auditie als je dat al van hem wist?’ Vroeg hij gelijk op een zo rustige mogelijke toon aan haar.

‘Die rol!’

‘Alleen maar om die rol, die kleine bijrol, met maar een A4tje aan tekst?’ Schreeuwde hij verbaast terug.

‘Ja!’ Klonk het resoluut, vanuit de keuken.

‘Je kan ook alleen maar gaan voor rollen met wat meer tekst dan dat’, zei hij gelijk heel realistisch terug vanuit de huiskamer waar hij liggend de gehele bank in beslag nam.

Hij kreeg geen antwoord erop van haar terug.

‘Gadverdamme’, was het eerste wat ze zei op het moment dat ze weer de huiskamer in kwam. Hij zag dat ze naar hem keek. ‘Zeg, ik heb nou even geen zin hoor om naast je te komen liggen om met je te vozen’

‘Zeg ik dan soms?’ Vroeg hij gelijk aan haar.

‘Nee’ zei gelijk tegen hem terug. ‘Maar voor het geval dat je dat denkt’

‘Nee hoor’

‘Echt niet?’

‘Echt niet’, zei hij alleen maar kalm terug

‘Dat is mooi’, zei gelijk terug. Ze kwam naast hem leggen en zoende hem intiem op de mond.

‘En je had...’ Voordat hij zijn zin kon afmaken zei zij alleen maar met haar wijsvinger op haar lippen: ‘Sssjjst’

*

‘Ik ga hier niet met je dansen hoor, als je dat soms denkt’, zei ze resoluut tegen hem. Ze was hier al een paar keer geweest, wist hij. Hij was hier nog nooit geweest, en als hij nu nog uit ging dan was het alleen nog maar met haar. Voor de rest niet. Hij had wel wat anders te doen, hij schreef alleen maar aan het toneelstuk wat nog steeds afmoest voor toneelgroep, Het leven, die hem daarvoor had ingehuurd om een toneelstuk te schrijven met erin verwerkt wat esoterische verwijzingen naar de Thelema- een occulte filosofie waarin de Wil heilig is en alle handelingen die intentioneel geschieden in meerdere of mindere mate als magisch beschouwd worden. A hell of job, vond hij.

‘Waarom niet?’ Vroeg hij gelijk verbaast aan haar.

Aan een kant kon hij het niet geloven, dat ze dit tegen hem zei. Dit moet een grap zijn, dacht hij alleen maar, maar aan het gezicht van Bente was te zien dat ze dit meende.

‘Ik drink hier alleen maar wat met je’, ze keek hem hierbij standvastig aan. ‘Maar...’, zei ze er gelijk erachteraan. ‘Als ik een bekende zie hier, of gewoon met iemand sta te praten, dan laat jij me met rust en kom je niet bij me staan oké?’

Zijn mond viel nu open van verbazing. Geschrokken door de houding die ze nu tegenover hem aannam stond hij haar alleen maar aan te kijken.

‘Ja’, zei ze gelijk met op een strenge leraressen toon tegen hem. ‘Je moet me niet zo aankijken, ik kan er ook niets aan doen, maar soms schaam ik me gewoon voor jouw.’

Zijn mond viel gelijk nog meer open van schrik. Ze schaamt zich voor mij, meent ze dat nu echt, of speelt ze nu een rol?’ Dat was het enigste wat hij nu nog dacht.

‘Bereid jij je soms voor op je nieuwe rol?’ Vroeg hij gelijk aan haar.

‘Nee, nee’, zei ze resoluut met een ondertoon waar de minachting voor hem duidelijk hoorbaar was. ‘Nee, nee’, zei ze nogmaals op dat zelfde toontje van pure minachting tegen hem, waarna zij zich omdraaide en van hem wegliep.

Ja wacht es even. Dacht hij nu alleen maar. Verontwaardigd, nee liever gezegd, beledigd als hij nu was, stond hij daar nu alleen maar verbouwereerd te staan waar hij stond, in deze kroeg aan de Korte Veerstraat die Rijk scheen te heten. De mensen in de kroeg hadden geen oog voor hem. Hielden zich alleen maar bezig met zichzelf of waren naarstig op zoek naar een partner voor de rest van de nacht. Het was net een jachtgebied waar hij zich nu bevond, waarbij vrouwen en mannen op elkaar joegen als gekken.

In de verte zag hij dat Bente zich prima vermaakte op de dansvloer. Hij wilde er aan een kant nu heen gaan, die dansvloer op om net als zij te gaan dansen. Maar aan de andere kant, dacht hij, bekijk het even, ik heb geen zin in nog meer ruzie met haar. Als zij weg is dan ga ik dansen, dan heeft ze ook geen last van mij en bespaart het me dat een hoop ellende met haar. Gekweld door deze gedacht stond hij daar maar. Het leuke van een avondje uit met haar was er al af voor hem.

Gadverdamme dacht hij onuitgesproken nu hij zo naar haar danstalenten keek, wat een uitsloofster is het toch. Voor de eerste keer in al die tijd kreeg hij moeite met het feit dat ze aan een persoonlijkheidsstoornis lijdt, welke stoornis dat nu precies was, dat wist hij niet, dat hield ze voor hem geheim.

Voor even haatte hij haar nu intens. Robrecht wist dat hij er niks aan kon doen, aan dat gevoel van haat dat nu in hem rond tierden. Ze had er zelf naar gemaakt, vond hij, het in hem opgerakeld, en zoals hij haar nu bekeek kon ze er ook overduidelijk niet meezitten dat ze hem hiermee had beledigd. Woest was hij erom, kwaad als hij nu was dacht hij alleen maar, ze beseft echt helemaal niets, dat ze me pijn doet hiermee of wat dan ook, het interesseert haar geen eens!

‘Jou heb ik hier nog nooit eerder gezien’, hoorde hij opeens een vrouwenstem zeggen terwijl hij te gelijk een tik op zijn rechterschouder voelde.

Gelijk keek hij haar aan. Het was op het eerste gezicht wel een leuke vrouw om te zien. Ze had halflang krulend blond haar dat nog net niet over haar schouders kwam. En als hij haar qua leeftijd moest inschatten, dan was misschien wel niet ouder dan zevenentwintig.

Bente had er geen oog voor zag hij. Die was druk in gesprek geraakt op de dansvloer met een andere man, een kalende man zelfs, figuur sportschool en hooguit een jaartje of

dertig als hij het zo inschatte. Al met al voelde dit als een vernedering aan voor hem. Hij kreeg hiervan een naar voor gevoel, een gevoel dat hij liever even niet onder woorden wilde brengen, gedachtelijk dan.

Gelijk richtte hij zijn blik weer op die vrouw en probeerde voor zichzelf om haar niks te laten merken van het nare gevoel dat nu bij hem overheerste.

‘Nee klopt’, zei hij gespeeld vrolijk tegen haar. ‘Eerste keer hier’

En terwijl hij dit zo gespeeld mogelijk tegen haar zei ging er maar een gedachte schuil bij hem. Wat zij kan, kan ik ook! Toegegeven. Ze zag er knap uit degene die nu tegenover hem stond, maar, bedacht hij zich, wat moest hij met haar? Hij nam haar even goed in zichzelf op. Bestudeerde haar van top tot teen, ze had net als Bente hele mooie dunne vingers, een paar vingers aan beide handen waren versierd met zilverachtige opvallende grote ringen.

‘Dunya’, zei de vrouw die gelijk haar rechterhand uitstak om hem de hand te schudden.

‘Robrecht’, zei hij gelijk terug terwijl hij haar hand schudde die heel warm aanvoelde.

‘Mooie naam, bijna middeleeuws’

‘Ja’, zei hij met een glimlach op zijn gezicht terug. ‘Mijn voorouders waren Hugonoten’

‘Frans, dus’

‘Vluchtelingen uit Frankrijk ja’

‘Waar vandaan?’

‘Geen idee’, zei hij gelijk. ‘In ieders geval ergens waar ze niet meer veilig waren’

‘Wat is dan je achternaam?’

‘Van Sablé’

‘Wauw’, was haar eerste spontane reactie erop.

Glimlachend keek ze hem nu alleen maar aan. De stilte van haar kant maakte hem alleen maar onzeker. Hij was hiervoor niet een versierder genoeg om hierop in te spelen. Hij voelde zich verlegen worden naarmate hij naar de glimlach op haar gezicht keek.

‘Echt een mooie naam’, zei Dunya tegen hem.

‘Jij ook’, floepte hij er spontaan uit.

‘Wat?’ Vroeg ze met een glimlach op het gezicht aan hem.

Hij viel even stil. Was even bang dat hij wat verkeerd tegen haar had gezegd. En wat moest hij nu zeggen tegen haar. Dat hij hiermee haar naam bedoelde, of haar als

persoon. Hij vond dat hij tussen een moeilijke keuze stond om een van die twee dingen tegen haar te bekennen. Hij koos voor de gulden middenweg en zei gelijk tegen haar: 'Je hebt een mooie naam, die in het Arabisch wereld betekend, deze wereld waarop wij leven wel te verstaan' Hij haalde even diep adem en hij voelde zich nu alleen maar zenuwachtig worden. Maar hij vermande zich. 'En..', zei hij gelijk erachteraan. 'Jij bent als vrouw, ook heel mooi om te zien!'

Hij zag haar nu alleen maar glunderen en voor even meende hij aan haar gezicht te zien dat ze voor eventjes moest blozen.

Ze keek even op haar horloge. 'Shit', zei ze gelijk.

'Wat is er?'

'Morgen een vroege dienst, ik moet nu weg', zei ze met een blik van droefheid in haar gezicht.

'Werk je in de verpleging?' Was het eerste wat hij aan haar vroeg.

Ze knikte 'In de zorg, ouderenzorg, gediplomeerd verzorgende en jij?'

'Scenarioschrijver, freelance, toneelgroepen huren mij in en soms schrijf ik ook scenario's voor diverse reclames en series'

Bedroeft keek ze hem nu alleen maar aan. 'Ik moet nu echt weg' gelijk gaf ze hem een paar zoenen op beide wangen. 'Volgende keer praten we verder oké?'

Ze liep daarna nog wat achteruit en keek met een glimlach op zijn gezicht naar hem en zwaaide hem gedag. Waarna ze de deur uitliep en de wijk nam richting te Spaarne.

'Wie was die trut?' Hoorde hij Bente met een jaloerse ondertoon in haar stem aan hem vragen.

'Ik kan je dan ook gelijk vragen wie was die kale waarmee je stond te dansen?' Pareerde hij gelijk terug

Ze gaf hem geen antwoord maar stond hem alleen maar pislinc aan te kijken. 'Als ik met iemand spreek, dan hoef jij toch niet te weten wie dat nu precies is, kom nou zeg!' Was het eerste wat ze na een korte stilte venijnig tegen hem terug zei.

'Dan hoef ik dat toch ook niet', zei hij zo kalm mogelijk tegen haar terug

Witheet geworden om dit antwoord van hem keek ze hem nu alleen maar aan. Toen hij even naar haar handen keek zag hij hoe ze deze allebei balde tot volwaardige vuisten.

'Je doet me na!' Schreeuwde ze hem daarna gelijk toe.

‘Wat bedoel je?’ Vroeg hij gelijk verbaast

‘Precies zoals ik het zeg’, zei ze resoluut met nog steeds een ondertoon in haar stem waaruit hij duidelijk kon opmaken dat ze pislinc op hem was.

Jaloers, ze is jaloers. Dacht hij nu alleen maar.

‘Luister’, zei ze nu alleen maar kwaad tegen hem. ‘Als ik met iemand sta te dansen, en ik heb het leuk, dan hoef jij dat toch niet te hebben’

‘Hè?’

‘Wat nou, met je hè?’ Schreeuwde ze hem kwaad toe. ‘Niks, hè. Je hebt dan gewoon je klep te houden tegen anderen en vooral niet zeggen dan dat je mij kent, want dat is niet zo, je kent me hier niet. Hier ben je gewoon een jojo die ik ken van mijn werk!’

Snauwde ze hem toe. ‘Laten we daar even duidelijk in zijn, ja!’

Geschrokken van haar hele houding knikte hij alleen maar naar haar.

‘Maar dat wil niet zeggen’, tierde ze vrolijk verder tegen hem. ‘Dat jij dan gewoon even lukraak met de eerste de beste snol kan gaan praten’, fel keek ze hem alleen maar aan. En voordat hij ook maar iets kon zeggen zei ze op een snauwende wijze: ‘Zoiets doe je gewoon niet. En daarbij...’, ze zweeg even en keek hem alleen maar met een dreigende kwaaië blik aan. ‘Is dit de laatste keer dat ik samen met jou hier kom’, weer zweeg ze even. ‘Dat snap je natuurlijk wel. Ik schaam me eigen dood omdat jaloerse gedrag van je’

Hij zei niks. Keek haar alleen maar met een opgevallen mond van verbijstering aan.

‘We gaan’, snauwde ze hem nu alleen maar toe.

In verbijstering zijnde over haar uitval liep hij gedwee als een gestraft stout hondje met haar mee naar buiten.

*

Ze waren weer thuis. Het was even over tweeën in de vroege ochtend. Bente marcheerde met een kwaad gezicht gelijk al bij het terugkomen richting de keuken. Robrecht wist even niet meer wat hij moest denken van dit al. Haar hele doen en laten van de afgelopen uren maakte hem alleen maar onzeker. Wie was die kalende man met wie ze stond te dansen? Vroeg hij zich af.

‘Dit flik je me nooit meer, hoor je me!’ Riep Bente hem kwaad vanuit de keuken toe.

‘Dit’, zei ze gelijk erachteraan. ‘Is onacceptabel, echt onacceptabel’

Hij hoorde het alleen maar lijdzaam aan. Zei niets terug. Wist ook niet terug te zeggen ten aanzien van iets wat hij totaal niet kon bevatten. Die persoonsverandering in haar. Hij had het wel es eerder meegemaakt en ook toen, wist hij niet goed hoe hij ermee moest omgaan.

Zoals ze nu was deed hem pijn, zielsveel pijn. Ze was geen schimp meer van wie ze vanmiddag en al die dagen ervoor was dat ze samen waren.

‘Je bent een na-aper, een smerige na-aper!’ Krijste ze keihard naar hem. Nadat ze dit had geroepen begon ze keihard te huilen. ‘Je gunt me niks, echt helemaal niets’, hoorde hij haar alleen nog maar net verstaanbaar voor hem vanuit de keuken nu snikkend zeggen.

‘Dat is niet waar!’ Riep hij nu naar haar terug uit een soort van automatische verdedigingsreflex. De beschuldiging van haar kant die ze vanuit de keuken naar hem had geuit maakte hem alleen maar onzeker.

Dat is niet waar, verdomme, dat is niet waar! Was het enigste wat hij nog dacht. In gedachte zag hij ook deze relatie vervliegen, in gedachte zag Robrecht de eindstreep die hij eigenlijk niet wilde zien in zicht komen, dreigend in zicht zelfs.

‘Ik wil een echte leuke man die me ook wat gunt, niet een watterige man die zich geen eens normaal kan kleden en daarnaast ook nog es als ik sta te dansen met een echte leuke man, maar wat aan staat te praten tegen de eerste de beste kutsnol die niets in het leven voorstelt!’ Schreeuwde ze halfhuilende naar hem toe vanuit de keuken.

Nadat ze dit naar hem had geroepen hoorde hij dat ze de keuken kastjes met een flinke knal dichtgooide.

De knal bracht hem weer automatisch en ongewild naar een moment dat zij samen hadden beleefd in hun beider stamkroeg en waarvoor zij nu in therapie was gegaan. In zijn gedachte zag weer Gijs voor zijn ogen die noodlottige kogels opvangen die een einde maakte aan zijn leven. Nadat hij dit weer in zijn gedachte had gezien haalde hij even diep adem. Het angstzweet stond nu gelijk op zijn voorhoofd. Als te meer realiseerde hij zich dat hij en zij zoveel geluk hadden gehad die avond waarbij er zoveel waren gesneuveld. De herdenking van de die terroristische aanslag had hen samen gebracht, hen in elkanders armen doen belanden een aantal maanden geleden, toen ze gelijk aan hem vertelde, dat ze dagelijks lijdt onder een persoonlijkheidstoornis.

Hevig huilend en met een gezicht dat alleen maar om hulp riep kwam ze nu naar binnengelopen. ‘Waarom ben ik zo onuitstaanbaar?’, Hoorde hij haar huilend de vraag aan haar zelf stellen.

‘Misschien’, zei hij heel kalm in een reflex tegen haar. Voor even twijfelde hij, of hij er wel goed aan zou doen om het tegen haar te zeggen. Maar in de staat dat ze nu was, voor hem stond met een gezicht dat om hulp smeekte, durfde hij het na een korte stilte van zijn kant het wel tegen haar te zeggen. ‘Omdat het bij je hoort, je altijd al zo bent geweest’

Ze zei er niks op terug en viel hem nu gelijk in de armen en barste weer in keihard snikken uit.

*

‘Wijf, ik ben weer es stoer geweest vandaag’ De man staat met een brede glimlach op het gezicht voor zijn vrouw.

‘Wat heeft mijn mannetje vandaag dan gedaan voor het land?’ Vraagt ze dan met een blik van trots op haar gezicht

‘Ik heb een leeg wapenmagazijn bewaakt met een wapen met kogels’

‘Zo wat ben jij toch een stoer commandomannetje’, trots kijkt ze hem nu aan

‘Ja dat weet je toch. Vroeger pakte ik ook altijd alleen maar de zwakste op de school, want die kon ik aan, hele levens heb ik daar weten te verkankeren voor mijn eigen genoeg!’ Nadat hij dat heeft gezegd, lacht hij alleen maar van trots om hetgeen hij vroeger had gedaan.

‘Ja daarom ben ik met je getrouwd omdat jij zo’n stoer mannetje bent, een defensie mannetje dat van iedereen maar respect verlangt, nee wat zeg ik, eist, middels intimidatie en desnoods met geweld!’

Hij kijkt haar even ernstig aan en zegt dan resoluut tegen haar: ‘Een uniform doet veel bij mensen, en daar profiteer ik van vooral bij die oudjes, die geven mij respect, daarvoor hoef ik geen eens een lulverhaaltje op te hangen over een of andere missie ergens in een ver land’

‘Nee die geloven je blindelings, die sukkel’, zegt ze dan glimlachend tegen hem terug.

Nog steeds kijkt hij haar aan met een serieuze blik en zegt dan ook met een hele serieuze ondertoon in zijn stem tegen haar terug: 'Ja en daarbij heb ik dat recht ook. Ook al zal ik nooit naar het front vertrekken en zal ik ten allen tijden de lege en voor de vijand oninteressant wapenkamers bewaken, ik blijf voor hen een held, een alfa mannetje, dat zogenaamd zijn leven waagt voor hen'

Vrouw dan lachend: 'Jouw verhalen zijn eigenlijk alleen maar exclusief voor aan de eettafel in de kantine, als jullie de blauwe hap nuttigen en jullie elkaar dan proberen te overtroeven met verhalen die toch nooit zijn gebeurd in het echt'

'hahahahaha', lacht de commando

Dan kijk de vrouw hem ernstig aan en zegt dan op een bloedserieuze toon tegen hem: 'Alleen jammer dat je me zo'n kind hebt weten te geven'

Commando zegt nu niets en kijkt naar zijn vrouw die nu heel depressief voor zich uit staart. Dan zegt hij met een geschrokken blik op zijn gezicht tegen haar op een verwijtende toon: 'Het was jouw kut dat het uitspuwde, die braakbal kwam uit jouw kut'

Vrouw zegt dan net zo verwijtend tegen hem terug: 'Het was jouw zaad, jouw genen die hierin de hoofdoorzaak van zijn'

Commando is stil en kijkt zijn vrouw alleen maar aan.

Dan zegt de vrouw op een net zo ernstige en serieuze toon zoals ze hem aankijkt: 'De tragiek van je leven; buitens huis denk je alles te zijn maar eenmaal binnen de muren van je huis weet je wat je echt hebt, een dooddepressief wijf wat maar ja naar nou moet knikken en zo nu en dan jouw kant op mee lult, en een zoon die je nooit zal opvolgen bij defensie'

'En wat vind je er van?' Vroeg Robrecht aan Bente.

'Hard, echt keihard', zei ze met een brede lach op haar gezicht, terwijl ze de pagina van zijn scenario omsloeg om het vervolg van deze scène te lezen,

Hij haalde alleen maar zijn schouders op. 'Een beetje hardheid moet kunnen hoor in dat stuk'

Ze keek hem alleen maar glimlachend aan. Na een korte stilte zei ze tegen hem: 'En je bent zo zacht van aard'

'Ja, maar hier kan ik me helemaal laten gaan, iets wat ik in het echt nooit doe'

‘Nee daar ben je te terughoudend en te sociaal voor’, zei ze gelijk terug. Na een korte stilte zei ze gelijk erachteraan: ‘En verlegen, een stille verlegen man, dat ben je’

Hij knikte alleen maar terug.

‘Maar’, zei ze opeens. ‘Wat mankeert die zoon van hun dan?’

Hij haalde alleen maar zijn schouders op. ‘Geen idee, iets wat hem voor beroepsmilitair zal doen afkeuren, dat doet er niet toe in dit geval, omdat het ook niet relevant is voor het stuk. Het zijn gewoon twee hele trieste mensen. Die man heb ik neer gezet als een gluiperd eerste klas, je weet wel: het type dat bij kans als je bij een aanslag vecht voor je leven met de aanslagpleger, jouw eerst een kogel door je nek heen jaagt en daarna de aanslagpleger verwond om zo de eer te kunnen opeisen bij zijn arrestatie. Om later dan met een huichelachtig smoelwerk naar de nabestaande van de dode te gaan om hen te zeggen, dat het niet bedoeling was, maar ondertussen hen achter hun rug uitlacht van plezier, zo’n type dus’

‘Stille wateren, je leert ze nooit echt goed kennen’, zei ze gelijk tegen hem terug.

Hij kon er alleen maar om lachen.

*

Hij kwam laat thuis, had onderweg nog boodschappen gedaan bij een supermark op de Gedempte Oude Gracht. Toen hij de supermarkt uitkwam stond hij er pas bij stil dat dit stukje straat, in 1859 nog een echte stinkende gracht was waar boten langs vaarden en aanlegde om hun goederen uit de verre Oost af te leveren. Hij bedacht zich dat de kant waar hij zich nu bevond van deze straat in de 15^e eeuw nog geen eens werd gerekend tot Haarlem. De overkant wel, maar waar hij zich bevond aan die kant van de straat niet. Zeker een minuut of vijf had hij daar gestaan en al kijkende naar de overkant gerealiseerd dat dit ooit zo was.

‘Ik ben thuis’, riep hij toen hij in de hal van de gang stond.

Er kwam geen antwoord. Vreemd dacht hij. Hij wist dat ze vandaag geen repetitie had voor het toneelstuk dat hij een aantal maanden geleden had afgeleverd aan de regisseur van de toneelgroep Verwording, de toneelgroep waar Bente werkzaam voor was.

Hij liep de huiskamer binnen, ook daar was ze niet. Het enigste wat gelijk in zijn ogen opviel was dat er een lading aan pornografische DVD's netjes op elkaar gestapeld op het tafeltje naast haar mintgroene bank, lagen.

Wat heeft zich hier allemaal afgespeeld? Vroeg hij zich alleen maar af. Hij kon zich alleen maar bedenken dat ze zoals ze wel es vaker had in een bui van geiligheid met haarzelf aan de gang was gegaan, althans, dat hoopte hij maar, want nooit en te nimmer liet ze dit achter als zichtbaar bewijs ervan. Opeens doemde er in zijn hoofd een spookbeeld op, een beeld van een kalende man, type sportschool dat hier samen met haar DVD naar DVD was afgegaan in al die uren dat hij hier niet bij haar was. 'Het zal toch niet!' Fluisterde hij zachtjes in zichzelf.

Nadat hij dit vermoeden heel zachtjes voor zichzelf had uitgesproken werd hij overvallen door een heel naar gevoel dat zich gelijk strak om zich heen sloeg als een deken dat niet meer van het lichaam los wilde raken.

Hij liep even naar het raam en keek naar de overkant van de straat, naar het winkeltje dat in het pand dat van onderen rood was beschilderd en de bovenste helft zwart. Het winkeltje was al gesloten. De vrouw die het zaakje dat alleen maar kunst die van keramiek was gemaakt verkocht bestierde, deed net de deur die tevens de toegangsdeur tot haar winkel was, op slot. Ook haar dag zat erop. Het was een knappe vrouw om te zien. Iets ouder dan hijzelf maar de precieze leeftijd van haar wist hij niet. En haar gesproken, dat was er in al die tijd dat hij hier woonde er nog niet van gekomen.

Misschien is ze nog kwaad, om de ruzie van gisteren, bedacht hij zich. Waar die ruzie nu precies om ging, dat wist hij niet meer. Hij had al zoveel ruzies met haar gehad, slaande ruzies die zomaar uit het niets onstonden, ruzies die door haar waren begonnen. Nimmer had hij ook maar een iemand getroffen waarmee hij misschien wel dagelijks zoveel ruzie had als zij. Helemaal gezond vond hij dat niet, maar de goedmaak seks deed hem daarna weer alles vergeven en vergeten.

Hij keek wat meer naar rechts, richting een woning die boven een gamewinkel net ietsjes rechtsschuin tegenover was gevestigd, hij zag dat daar ook een man alleen voor het raam staan, die net als hij naar de overkant van de straat staarde. Voor even dacht hij toen hij deze man daar zo zag staan, zou hij ook in een dergelijke relatie zoals ik verkeren met een vrouw met wie je zowat om de dag ruzie om iets hebt? Hun blikken kruiste elkaar, ze groeten elkaar eventjes met een simpel knikte met het hoofd, waarna

hij weer net als hem dromerig naar buiten staarde naar alles en iedereen die om dit tijdstip nog buiten liep.

*

‘Verdomme’, zei ze met een kwaad gezicht toen ze de huiskamer kwam binnenlopen. Ze gooide haar rugzak met een flinke worp richting de stoel die tegen een muurkant stond.

‘Wat is er?’ Vroeg hij verbaast zijnde over haar kwaadheid aan Bente.

‘De auditie voor die rol van die film’, zei ze met ingehouden woede.

‘Ja’

Bente haalde even heel diep adem. Aan haar gezicht kon hij zien dat ze zich vreselijk stond op te winden. ‘Zijn met drie weken verlengt’

‘Oh’

‘Zie je wel’, zei ze met een stem waaruit de wanhoop hierover duidelijk hoorbaar voor hem was. ‘Hij vindt me niet goed genoeg, dat is het gewoon, ik ben niet goed genoeg voor die rol!’ Na dit te hebben gezegd, plofte ze op de bank neer en keek depressief voor haar uit.

‘Dat weet je niet’

‘Jawel’, zei beteuterd tegen hem terug. ‘Dit is toch al een teken aan de wand’

‘Het is maar een rolletje met een totaal aan dialogen van een A4tje’

‘En zelfs daarvoor ben ik al niet geschikt in zijn ogen!’ Snauwde ze gelijk terug’ Kwaad keek ze hem nu alleen maar aan. ‘Ach man’, zei ze verwijtend tegen hem. ‘Wat weet jij er nu van, je bent geen acteur, en laat staan een actrice dus wat weet jij er eigenlijk van?’

Hij zag hoe ze nu haar vuisten balde tot een slagwapen. ‘Je moet gewoon je bek houden, als je ergens geen weet van hebt!’ Schreeuwde ze hem nu toe

De felheid in haar stem deed hem zwijgen. Hij had het nu al zovaak met haar meegemaakt als ze in een dergelijke bui als deze was dan ging ze het hem afreageren.

‘Wat heb ik eigenlijk aan je?’ Krijste ze hem nu hysterisch toe. ‘Echt wat heb ik aan je?’

Ze begon nu keihard te huilen. Automatisch sloeg hij een arm om haar heen om haar te troosten.

‘Blijf van me af!’, Gilde ze hem gelijk hysterischer dan dat ze ervoor was naar hem toe. Gelijk wierp ze zijn arm die om haar schouder was heen geslagen van haar af. ‘Je moet met je vieze poten van me afblijven, je bent geen man, je bent geen echte leuke man!’

Hij slikte haar woorden alleen maar en keek Bente alleen maar aan, niet wetende wat hij nu nog voor haar kon betekenen. Misschien, bedacht hij zich, is het beter dat ik haar laat uitrazen. Ook al wist hij dat hij met het uitrazen van haar het zelf heel zuur moest bekopen.

‘Je bent een lul, weet je dat!’ Krijste ze hysterisch naar hem ‘Een grote lul, een slappe zak!’

Haar woorden deden hem wat, hij voelde zich vernederd, maar wilde er niet tegen in gaan, omdat het toch geen nut had wist hij uit ervaring met haar. Zou hij er tegen ingaan of er wat van zeggen dan hadden ze weer de grootste ruzie met elkaar. En omdat te voorkomen, zei hij dus maar niets en hoorde hij haar razernij die vol van verwijten naar hem zaten maar toe.

‘Man wat ben ik blij dat ik niet zwanger van je ben, ik zou dat kind gelijk laten aborteren!’

Geschrokken keek hij haar alleen maar aan. Deze woorden van haar gingen bij hem door merg en been.

‘Moet er toch niet aan denken om zwanger te worden van jouw!’ Draafde ze nu onverminderd verder in al haar woede die op hem had gericht.

Hij haalde nu alleen maar diep adem en voelde zichzelf nu depressief worden. Dit kan ze toch niet echt menen? Vroeg hij zichzelf alleen maar af.

‘Jij beseft ook helemaal niets hè, helemaal niets!’ Na dit tegen te hebben geschreeuwd sloeg ze woest met haar vuist op de bank.

‘Je zit daar maar te zitten, lul dat je er bent!’

Wat kan ik anders doen? Vroeg hij zich nu alleen maar af, want een eerdere troost poging van hem werd door haar ruw in de wind geslagen, letterlijk zelfs.

‘Troost me dan man, troost me dan!’, Hilde ze nu met een stem die smeekte om hulp.

Hij voldeed gelijk aan haar wens en nam haar in zijn armen.

‘Waarom voel je ook niets aan, waarom moet ik er om smeken eer jij dat doet?’ Zei ze huilend tegen hem.

Moedeloos als hij nu was geworden van dit verwijt hield hij haar stilzwijgend vast.

‘Stil maar’, zei hij nu alleen maar tegen haar ‘Stil maar’

Ze zei niets meer tegen hem en huilde alleen maar. En terwijl zij alsmaar huilde, voelde hij zich alleen maar onzekerder worden, hij wist niet meer wanneer hij het goed deed bij haar en waneer fout.

*

Met een verwilderde blik in de ogen stond ze nu voor hem. Ze heeft haar medicijnen niet ingenomen vandaag, was het eerste wat hij nu dacht. Iets wat hij wel gek vond want elke ochtend slikte ze carbamazepine om de dag zo goed mogelijk door te komen.

‘Ik ben naar de psychiater geweest’, zei ze in een staat van opgewondenheid tegen hem.

‘Dat weet ik, daar ga je elke woensdag middag naar toe’

‘Ik heb heerlijk met hem zitten kletsen’

‘Het was dus een vruchtbaar gesprek’

Ze knikte alleen maar terug. ‘Moet je niet schrijven aan de script?’ Vroeg ze opeens verbaast.

‘Geen inspiratie’, zei hij op een zakelijke toon tegen haar.

‘Slappe zak’, zei ze met een bijna onnatuurlijke overkomende glimlach op haar gezicht.

Het was niet een normale glimlach die haar gezicht sierde, niet zoals hij die van haar kende. Nee het was eerder een bepaalde mimiek in haar gezicht die hij eerder zou verwachten bij een verward persoon.

‘Gaat alles wel goed met je?’ Vroeg hij met een bezorgde blik op zijn gezicht aan haar.

‘Ja’, zei ze gelijk gepikeerd terug. Waarna ze kwaad zijnde erachteraan zei: ‘natuurlijk gaat het goed met mij, waarom zou het niet goed met mij gaan?’

Hierop kon hij geen antwoord geven.

‘Jezus man, ik zeg je net dat ik een lekker lopend gesprek bij Gaston heb gehad, kom jij aan met je: gaat het wel goed met je, vraag’

Zwijgend keek hij haar aan. Aan haar blik kon hij zien dat het haar irriteerde. De glimlach op haar gezicht die hij al zo onnatuurlijk bij haar vond overkomen was nu weg bij haar, chagrijnig als ze nu was stond ze hem alleen maar aan te kijken.

‘Zak’, siste ze hem nu toe waarna ze gelijk op hoge poten de keuken inliep.

Hij zuchtte even diep. ‘Sorry’, riep hij nu alleen maar naar haar.

Hij kreeg geen antwoord. Van haar kant bleef het stil, doodstil zelfs. Opeens schreeuwde ze keihard van woede naar hem: ‘Jij hebt echt een plaat voor je kop, hè. Echt een dikke plaat voor je bakkes, man, man, man’

Hij zweeg. Had er nu alweer spijt van dat hij het aan haar had gevraagd. Hij wilde maar niet beginnen over die glimlach op haar gezicht die hij zo onnatuurlijk vond. Nee hij hield ze mond maar weer, dat was beter, dacht hij. Veel beter, want hij realiseerde zich dat nu zwijgen veel meer waarde had dan welk goud dan ook ter wereld in deze situatie.

‘Wil je nog weten wat ik daar heb besproken, of heb je zoiets van, ik geloof het allemaal wel?’ Vroeg ze hem nu op een dwingende wijze om zijn keus hierover zo snel mogelijk aan haar kenbaar te maken.

‘Vertel maar’, riep hij gelijk naar haar. Ook al vond hij het heel raar omdat ze dat anders nooit deed en hij er nooit naar vroeg, omdat hij vond dat dit soort gespreken dat ze had met die man nu eenmaal privé waren. Nam hij nu maar toch maar het zekere voor onzekere door er mee in te stemmen dat ze het hem zou vertellen.

‘Mooi’, zei ze alleen maar met een toontje van opluchting in haar stem toen ze weer de huiskamer inliep. Gelijk ging ze naast hem zitten op de bank. ‘Dan gaat mammié jou dat eventjes vertellen wat er allemaal gezegd en besproken is’, zei ze op een toontje dat hij van haar kende, een toontje dat hem zei dat ze zin had in iets, in iets fysiek op het gebied van lustbeleving.

‘Luister’, zei ze gelijk tegen hem terwijl ze hem indringend aankeek. ‘Gaston vertelde me dat het handig voor me zou zijn om mijn zoontje zo nu en dan goed te verwennen’

Hij knikte alleen maar en probeerde zo neutraal mogelijk te kijken, want hij kon het zich niet voorstellen dat haar psychiater dit nu echt tegen haar had gezegd. Ze is er toch wel heengegaan vandaag? Vroeg hij zich gelijk af.

‘Snap je waar ik heen wil?’ Vroeg ze nu gelijk aan hem op een moederlijke toon.

‘Ja’, zei gelijk terwijl hij knikte.

‘Mooi’

Hij zweeg.

‘Gaston heeft me vandaag op zijn schoot genomen, zodat mammië heerlijk op hem kon klaarkomen, vind je dat een lekker om te horen dat manmie plezier met hem heeft gehad?’

Hij zweeg alleen en keek haar alleen maar geschrokken aan.

‘Ja zeg’, zei ze opeens kwaad tegen hem terwijl ze hem fel aankeek ‘Mammië mag ook wel es iets met een ander hebben, dan alleen maar met jouw!’

Zijn ogen werden steeds groter van de schok die nu door hem heen ging. Opeens voelde hij haar tong langs zijn rechterwang gaan. ‘Geil hè?’ Fluisterde ze hem op een pesterige manier in zijn oor. Nadat ze dat had gezegd, lachte ze alleen maar vals naar hem.

Hij zweeg alleen maar, het ergerde hem dat ze hieruit zoveel plezier kon putten om hem zo te kleineren.

‘Ik voel het geil van hem, zijn heerlijke sperma nog steeds uit mijn kut druipen’, zei ze op een vals toontje tegen hem. ‘Lekker’, zei ze er benadrukkend bij, om het nog maar even heel goed bij hem in te wrijven. Wederom likte ze nu zijn rechterwang met haar tong waarna ze er pesterig erachteraan zei: ‘Hij neukte beter dan dat jij me ooit hebt geneuk, klein jongetje!’

Zijn mond viel nu open, hetgeen wat er nu was gezegd sneed als een scherp mes door zijn ziel.

Ze stond op en lachte nog even heel vals naar hem en zei: ‘Mammië gaat nu douchen’

Toen ze de kamer uit was ging de huistelefoon.

‘Met Gaston Veld’

‘Ja’

‘Is mevrouw Moison ook aanwezig’

‘Die is net onder de douche gegaan, kan ik wat doorgeven?’

‘Ja, de afspraak die door haar verzet is, kan helaas geen doorgang vinden deze week’

Hij schrok van hetgeen er nu was gezegd.

‘Pardon’

‘Ja, ze was met u vandaag geloof ik naar een verjaardag van een neefje van u’

Hij besloot maar even het allemaal mee te spelen, want hij wist dat als hij dit niet zou doen het hem weer een ruzie met haar zou gaan kosten. ‘Ja dat klopt’, zei hij zo zakelijk mogelijk tegen haar psychiater.

‘Het wordt dus gewoon weer volgende week woensdag in plaats van aankomende vrijdag’

‘Goed ik zal het doorgeven aan haar’

Toen hij de telefoon weer in de standaard had gezet, liet hij zich achterover op de bank vallen. Hij wist het, het ging niet goed met haar en hij wist niet of hij de juiste beslissing had genomen om maar mee te spelen met de leugen die ze de man had opgespeld.

*

Hij had slecht geslapen. De hele nacht had hij liggen te piekeren waarom ze tegen hem had gelogen. Waarom ze haar wekelijkse praatje met Gaston had afgezegd. In eerste instantie wilde hij als een bezorgde vader het medicijn kastje van haar controleren om aan de weet te komen of ze haar dagelijkse medicatie niet per ongeluk of expres had overgeslagen.

De hele avond had ze vileine opmerkingen naar hem gemaakt en als ze deze had gemaakt, lachte ze hem daarbij naar zijn gevoel alleen maar uit. De blik in haar gezicht, was die hele avond net zo gemeen als de opmerkingen die ze naar zijn hoofd slingerde. Vermoeid als hij was sleepte hij zich naar beneden. Koffie, dat was het enigste waaraan hij kon denken. Zwarte koffie met niets erin of zoals je het nu politiek correct moest zeggen, koffie naturel, want als je heden ten dagen in een openbare gelegenheid je schuldig zou maken aan het bestellen van een kopje met zwarte koffie, dan maakte je anno nu schuldig aan racisme, omdat je daarmee onbedoeld weliswaar een bepaalde bevolkingsgroep in het land mee kwetste. En dat wilde hij niet. Hij moest aan zijn toekomst denken, in een sector waarbij je veelal maar beter je mond kon houden als jouw mening niet strookte met de mening van meerderheid. Links rechts, het waren politieke stromingen die veel invloed hadden op de sector. Links was de bondgenoot, en rechts was de vijand. Dus het was altijd op je tellen passen en je maar vastklampen aan de links voor hun politiekcorrecte meningen die zij allen in koor uitte.

‘Ik laat vandaag mijn kut stomen!’ Hoorde hij Bente gelijk tegen hem zeggen.

Hij schudde even met zijn hoofd, verwierp de opmerking als zijnde een onzinnige opmerking die alleen maar werd geuit om hem ergens toe te verleiden, een uitspraak of wat dan ook waarop ze zat te hopen.

‘Hé, kijk me es aan!’, Riep ze hem opeens streng toe.

Hij zuchtte even, had even geen zin om de ochtend al te beginnen met ruzie. Enigszins tegen zijn zin in, deed hij maar haar zin. ‘Wat is er?’ Vroeg hij vermoeid aan haar. Niets was meer ergerlijker voor hem dan in de vroege ochtend geconfronteerd te worden met haar pesterijtjes.

‘Mammie laat vandaag haar heerlijke kutje stomen’, zei ze gelijk met een plagerige ondertoon in haar stem. Nadat ze dat had gezegd keek ze hem uitdagend aan.

‘Ja dat zei je net ook al’

‘Een heerlijk stoombadje voor mijn lieve Yoni, een stoombadje bestaande uit diverse kruiden die goed zijn voor me en mij in contact laat komen met mijn vrouwelijkheid en mijn emoties’

Hij keek haar nu even goed aan. De blik in haar ogen verraden aan hem dat zij zich in een hele andere wereld dan deze bevond. Het was bijna een enge blik, een blik die zei dat ze psychisch helemaal aan het doordraaien was.

‘Dat zeggen ze zelf, neem ik aan?’ Vroeg hij verbaast aan haar.

Bente knikte alleen maar terug en zei heel pesterig tegen hem: ‘Mammie krijgt dan daardoor ook weer een heerlijke strakke kut, een kut die dan weer door velen worden bemind als ze over mij heen gaan’

Hij zuchtte nu alleen maar. Wanneer houdt dat mens eens op? Vroeg hij zich kwaad hierover zijnde af.

‘Fijn’, snauwde hij alleen maar in reflex terug naar haar.

‘Ja’, zei ze met een knipoog. ‘Inderdaad, fijn’

Hij keek haar alleen maar zwijgend aan. Wist even niet wat hij moest zeggen tegen haar. En voor even twijfelde hij of hij aan haar zou moeten vertellen dat de afspraak met haar psychiater van aanstaande vrijdag niet door zou gaan. Hij durfde het nu nog niet te zeggen tegen haar. In de staat waarin ze nu verkeerde, zo wist hij uit ervaring, kon ze nogal van de ene naar de andere kant springen als haar iets niet zinden. Nee hij beseftte maar weer als te meer dat hij voor een moeilijk mens had gekozen. Maar haar laten vallen, dat wilde hij niet, daarvoor hield hij teveel van haar.

‘Weet je dat het heel erg trendy is wat mammi  nu gaat doen?’

Hij haalde zijn schouders op. Nee dat wist hij niet. Sterker nog hij had er nog nooit van gehoord, hij wist geen eens dat dit bestond. En aan een kant dacht hij nog steeds, dat ze hem hiermee voor de gek hield. Je kut laten stomen, het idee al, dacht hij alleen maar.

‘Echt heel veel vrouwen doen dat nu, gaan een lekker een halfuurtje met een wijd gespreide benen boven zo’n stoombadje zitten om zo in dieper contact te raken met hun emoties en hun vrouwelijkheid, heerlijk spiritueel’

‘Wat mag zo’n sessie dan wel kosten?’ Vroeg hij zakelijk aan haar.

‘Daar heb je hem weer, mijnheer de boekhouder is ook weer es wakker geworden’

‘Flauw van je’

Nee het is zo’

Nee het gewoon flauw, hou op om ze te betitelen op een toon die alleen maar wil zeggen daar heb je die vrek ook weer’

‘Dat zeg ik niet!’

‘Dat zeg je wel, alleen je hebt het niet door geloof ik’

Hij keek even moedeloos naar het plafond, wat hij had gevreesd kwam uit. In de vroege ochtend met haar strijd, nog net geen ruzie maar het scheelde niet veel. ‘Laat maar, is goed’, zei hij na een korte stilte om de lieve vrede tussen hen maar te bewaren.

‘95 euro voor dertig minuten stomen’

Hij schrok zichtbaar van het bedrag in verhouding met de tijd dat het geheel in beslag zou nemen.

‘Dat is het normale tarief ervoor!’ Zei ze gelijk.

Hij zei niets, knikte alleen maar naar haar.

‘Van je gezicht kan ik ongeloof hierover lezen’, zei ze beledigd. ‘Ik ben spiritueel, jij niet, dat is een van de vele verschillen tussen ons, we zijn net twee tegenpolen!’ Zei ze er gelijk er benadrukend bij.

‘Bestaat er een dergelijke behandeling ook voor de man’

Ze knikte nu alleen maar naar hem.

‘Dan kan ik mijn penis laten stomen, om in contact te komen met mijn mannelijkheid en de bijkomende emoties?’ Vroeg hij gelijk op een cynische toontje aan haar.

‘Nee’, zei ze resoluut ‘Doe niet zo gek man, het is voor je prostaat, je laat je anus stomen en die stoom stijgt op richting je prostaat, dat is goed voor je’

‘Beschermt het me dan tegen prostaatkanker?’

‘Nee natuurlijk niet!’ Schreeuwde ze hem gelijk toe. ‘Je voelt je daardoor alleen maar ontspannen dat is alles’

‘Dan heeft het geen nut’

‘Hoezo niet?’

‘Pure geldklopperij’, zei hij resoluut.

‘Echte mannen laten massaal dat doen, maar oké...’ Ze keek hem even heel serieus aan.

‘Jij bent ook geen echte leuke man’, verweet ze hem na een korte stilte.

Hij slikte die opmerking van haar maar weer, het was een verwijt dat hij allang van haar kende.

‘Trouwens’, zei hij nu tegen haar. ‘Gaston had gisteren nog gebeld, de afspraak die je had gemaakt voor aanstaande vrijdag gaat niet door, die heeft hij weer naar de woensdag die week erop gezet’

Geschrokken keek ze hem nu alleen maar aan.

‘Wat is er?’ Vroeg hij gelijk.

‘Niks’, zei ze chagrijnig terwijl ze hem kwaad aankeek

*

Toen hij thuis kwam was ze er niet. Misschien is ze nog iets halen voor haarzelf, bedacht hij zich met de wetenschap dat het die avond koopavond was in het centrum van de stad

Op het bijzet tafeltje zag hij een boek liggen. Een boek zonder titel of wat dan ook opgeschreven. Uit pure nieuwsgierigheid pakte hij het boek op en bladerde er door.

Toen hij gelijk haar handschrift herkende schrok hij.

Het is haar dagboek! Dacht hij geschrokken. In een reflex wilde hij dat boek weer gelijk wegleggen op dezelfde plek waar het eerder lag. Maar aan de andere kant, was hij zo nieuwsgierig geworden naar wat er in zou staan, dat hij gelijk door alle bladzijden wilde heengegaan die door haar beschreven waren.

Gelijk ging hij bladzijde naar bladzijde na of hij er in voorkwam, opeens viel zijn oog op een pagina waar zij zijn naam voor het eerst noemde.

Robrecht houdt van mij, dat kan ik aan alles merken. Zijn hele doen en laten geeft mij een machtspositie. Een echte man is het niet. Het is een softie, een watje, het soort dat ik makkelijk de baas kan zijn binnen een relatie. Bij dit soort mannen stel ik de eisen en zij hebben maar de voldoen aan mijn eisen want zo niet, nou ja voor hem vele anderen. En dat weet hij, of niet, maar dat kan mij niet schelen. In deze relatie ben ik de baas. Hij is in mijn huis en niet andersom. Hij doet me veel denken aan een man die ik lang geleden bezat. Mijn eerste softie. God wat heb ik mij bij hem toen kunnen misdragen. Nee ik schaam mij er niet voor, vroeger soms nog wel. Nu niet meer. Waarom zou ik. Ik verdiende zoveel beter als wat ik toen gebonden in liefde aan mij moest verdragen.

Hij was gewoon een troostprijs voor mij, zo zag ik hem. Ook al heb ik dat Rick nooit gezegd. Nee hij kwam er zelf mee, "wegwerpprijs", zo noemde hij zich wel es als ik hem geestelijk zover had gekregen dat hij heel laag over zichzelf ging denken.

Schitterend om te zien. En ik dan maar ontkennen en ontkennen. Prachtig, als ik er nu nog aan terugdenk, dan kan ik hier nog steeds stilletjes om lachen. Die spelletjes die ik geestelijk met hem heb gespeeld. Joh, niet normaal meer. Voor hem had ik zogenaamd een handicap, was ik zogenaamd aan een oor doof. Hij trapte er blind in. Schitterend.

Niets is heerlijker dan dat soort mannen op diverse wijze op hun nummer te zetten. Ze het gevoel geven dat ze niet goed genoeg zijn, voor niemand niet natuurlijk. Ja dat had ik bij hem, dat bracht hij in mij naar boven.

En nu Robrecht dus, ze lijken geestelijk en qua persoon veel op elkaar, zachte personen die je zo zou moeten breken geestelijk.

Als ik heel eerlijk moet zijn had ik eigenlijk al gelijk tegen hem moeten zeggen, verlaat me, ik maak je niet gelukkig, verlaat mij nou maar en sluit de deur achter je dicht. Maar dat heb ik niet gedaan, ik heb had hem nodig, nog steeds trouwens.

Je hebt gelijk Jolanda als je tegen mij zegt dat ik gemeen ben, want dat ben ik ook, gemeen. Eigenlijk wil ik niet meer zo zijn zoals ik tegen Rick deed. Maar ja, ik kan er niks aan doen. Het verleden heeft me bij mijn geboorte al verpest. Echt verpest. Dat weet Robrecht niet. Ook al vraagt hij wel es naar mijn jeugd, hij krijgt er van mij geen antwoord op. Ik ga hem niet vertellen wat door de jeugdpsychiater jaren geleden al bij